

„Прича о Таталији“, Весна Алексић
Није мала ствар постати велики брат

На почетку ове занимљиве књиге откривамо да ће главни јунак, петогодишњи дечак, ускоро добити сестру Наталију чије име зна правилно да изговори, али је намерно зове погрешно - Таталија. Он се не радује њеном доласку, јер не жели да дели пажњу и љубав своје породице и мисли да ће бебин долазак променити његов живот. Кад се беба родила, почиње да машта о томе како би могао да је се отараси и да опет има своју породицу само за себе. У мислима је бебу слао у џунглу, код диносауруса и на планету Јупитер. Сестра му је изгледала ружно и незанимљиво и није му било јасно зашто ју је добио кад је уопште није ни тражио, ни желео. Престао је да говори или је причао неразумљиво, па су сви мислили да говори на јапанском језику. Док је дечак ћутао, његова сестра је спавала и скроз је пожутела. Отишла је у болницу заједно са мамом. Тата је био забринут, а дечаку је недостајала мама, а онда је схватио да му недостаје још неко – беба Таталија. Мислим да је он њу заволео много раније јер чак и кад је хтео да је пошаље далеко од своје породице замишљао је да ће је у џунгли одгајати животиње као Моглија или да ће се играти са диносаурусима биљоједима. Већ тада је бринуо о њој.

Посебно ми је занимљиво што је приповедач дечак, главни јунак ове приче. Његове речи и размишљања уверљива су као да их је заиста писало дете. Поред дечака и његових родитеља, допао ми се и лик небиситерке Цеце јер она зна да мења глас кад прича бајке и дечаку је попут најбоље другарице.

Ова књига шаље поруку родитељима да више разговарају са својом децом и припреме их за долазак бебе, јер није једноставно постати старији брат или сестра. Препоручио бих је свима који ће добити брата или сестру да би их заволели од првог дана, као мој брат мене, али и свој осталој деци да вежбају читање кроз ову интересантну причу. Волео бих да читам о новим авантурама Наталије и њеног брата јер сам сигуран да ће се сјајно забављати кад мало порасту.